

EL MAS DE "LOS ASOMBROS"

Un amic cordovès em va explicar –i després vaig llegir algun article que en parlava– que hi ha una zona entre el sud de Jaén i el sud de Còrdova que s'anomena el triangle de la mort. Aquest nom li ve donat perquè dins d'aquest triangle es registren suïcidis que superen quatre vegades la mitjana nacional.

La majoria d'aquests casos de suïcidi es veu que ocorren des de temps antics en els masos (a Andalusia en diuen *cortijos*) situats dins la zona. Per diferents causes que es desconeixen, les persones que els habiten senten en un moment determinat la necessitat de llevar-se la vida, i una vegada que se l'han tret, inciten els seus familiars o amics que facin el mateix.

Un d'aquests masos és el Mas de "Los Asombros", construït als anys vint del segle passat. Segons m'explicava el meu amic, des del mateix moment de la seva construcció ja va ser considerat un lloc maleït. La gent gran de la regió recorda com els seus amos es van penjar en un arbre d'aspecte fantasmagòric que hi havia en els voltants de la finca.

Considerat un lloc que atreïa especialment els suïcides, sempre va cridar l'atenció per les boires freqüents i l'absència d'ocells en els voltants. L'explicació racional que es donava a aquesta anomalia estava fonamentada en les forces tel·lúriques (aigües subterrànies) que hi ha a les proximitats del mas. No obstant això, i malgrat anar preparats per assumir aquest tipus de fenòmens naturals, els últims propietaris –m'explicava el meu amic– van renunciar a la seva adquisició, ja que van experimentar en diverses ocasions fenòmens com els relacionats amb les cases encantades: les cortines es movien sense aire que les impulsés, les portes s'obrien i tancaven soles, els quadres queien sense causa aparent, els estris de la cuina sortien disparats i no paraven d'escoltar veus i murmuris.

El mas –vaig llegir un dia a Internet– va ser posteriorment venut amb vista a efectuar a la zona allotjaments rurals, però a dia d'avui encara no han estat construïts.

Com que aquesta història dels suïcides em va colpir des del principi, vaig estar un temps madurant la idea d'anar-hi a comprovar que hi havia del cert en el que m'havien explicat i havia llegit. Aprofitant unes vacances que la meva família i jo fèiem a Andalusia, vaig demanar a la meva dona de fer-hi una ullada per l'anomenat triangle de la mort. No és un lloc per anar-hi amb nens, em va dir, ves-hi tu si vols, i va decidir quedar-se a Jaén mentre jo intentava conèixer de primera mà la història de "Los Asombros".

Així doncs, ja sol, vaig seguir el camí per l'autovia de l'Olivar fins a la 432, amb la qual vaig arribar al poble d'Alcalà la Real. Des d'aquí vaig agafar una altra carretera a Las Sileras, un poble petit perdut a la meitat de la serra. El mas del qual m'havia parlat el meu amic hi quedava a prop.

Vaig decidir primer apropar-me al cementiri del poble. La porta era oberta. Era un cementiri petit que tenia diverses tombes sobre un sòl de terra erma trencat només per algunes herbes seques. Una home que només veia d'esquenes i que portava una mena de caputxa posada, dipositava unes flors damunt la tomba d'una dona i a continuació s'hi agenollava. Vaig estar temptat de parlar-hi, però vaig esperar que s'aixequés. Com que passava el temps i seguia encara agenollat, em vaig acostar per preguntar-li si es trobava bé. Sense ni tan sols girar-se, aquella figura assentí amb el cap i el vaig deixar sol. Quan jo ja marxava del cementiri vaig sentir que l'home deia: "Soy tu Antonio, ya vengo, ahora nos vemos".

Vaig sortir d'allà amb el cap que em repetia aquelles paraules i vaig decidir anar al poble abans d'aventurar-me per camins rurals. Els carrers apareixien buits sota el sol del migdia, i només vaig trobar un home d'uns setanta anys,

assegut en una cadira de fusta davant una petita casa blanca, que portava un barret de palla que li tapava part del rostre.

-Perdoni -li vaig preguntar-, és vostè d'aquí?

-Així és -va respondre mentre alçava el cap per mirar-me.

-Veurà, només volia una mica d'informació.

-Que s'ha perdut, potser? -em va preguntar somrient amb la boca mig oberta que mostrava la falta d'unes quantes dents.

-No exactament. Volia saber si em podria parlar sobre el mas de "Los Asombros". He sentit a dir algunes coses que...

-La gent explica històries -em va tallar el vell.

-Quines històries? -vaig pensar que em podia donar alguna informació interessant si estirava del fil.

-Diuen que en aquest mas passen, i han passat, coses estranyes -digué en veu més baixa.

-Quin tipus de coses? -em vaig apropar per sentir-lo millor.

-En els seus voltants se senten veus estranyes i hi apareixen figures translúcides de veïns morts que pertorben la ment dels humans -digué obrint els ulls de bat a bat.

-I vostè què en pensa? -vaig preguntar encuriós.

-Jo no hi he anat mai, no se m'ha perdut res allà - digué en un to seriós-. Només sé que els pagesos eviten passar per aquells paratges, consideren que el lloc és habitat per les ànimes torturades dels que hi van morir -digué arrossegant la pronúncia de l'últim mot.

L'home es tragué el barret de palla i es ventà la cara.

-No li puc dir res més -afegí aturant el moviment del barret-, simplement li aconsello que no hi vagi per allí.

Li vaig agrair el consell i vaig marxar. Però com va dir un dia Iker Jiménez, presentador d'un programa de televisió

sobre misteri: "la por és aquesta sensació brutal i poderosa que espanta i ahora ens atreu". Necessitava veure el mas de "Los asombros", així que a la sortida del nucli, vaig seguir en direcció a Lucena, camí del llogaret de Zagarilla, pel carril de Quiroga, on es trobava el mas del qual m'havia parlat un dia el meu amic, i ara aquell vell. El sol anava minvant la seva intensitat conforme avançava la tarda, però el temps encara era plàcid.

Al final d'un camí que s'enfilava fins una petita plana, una casa abandonada aparegué davant meu. Vaig aturar el cotxe perquè el camí es feia més i més estret i pedregós. Hi regnava un silenci absolut. L'esquelet negre d'un arbre recargolat estenia les seves branques fins a tocar el sostre del mas. La llum tènue del crepuscle ofería una visió fantasmagòrica del lloc. Quan ja tan sols era a poques passes de l'entrada, em va semblar sentir un xiscle i vaig aturar-me. No es tornà a sentir. Potser la imaginació m'havia jugat una mala passada. Vaig dubtar, però, si seguir endavant, ara que ja havia vist el famós mas, o marxar i donar-me per satisfet amb la visita al poble i "Los Asombros". Però, ja que hi era, vaig pensar que m'hi havia d'acostar encara més.

Vaig seguir caminant, a poc a poc, tastant l'atmosfera de l'entorn, vigilant també per si descobria la presència d'algú que, com jo, s'hagués apropat fins allà. Em va decebre comprovar que la porta d'entrada estava barrada. Una finestra amb els vidres trencats, però, era oberta i m'hi vaig apropar. En mirar a dintre, de primer només vaig veure runes i algun moble desballestat. El lloc havia estat profanat. No hi havia ningú.

Ja donava mitja volta quan vaig sentir com un xiuxiueig provinent de dintre. Vaig parar-hi l'orella. Un raig de llum il·luminà de manera feble l'interior i a la paret de davant s'hi distingí una ombra d'aparença humana. Llavors, una veu de dona xiuxiuejà: "Antonio, te estoy esperando".